Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26564
Copyright: Admont, Benediktinerstift

ꝑ̃ uirtute correcerit induceret. Qd̃ ē impossibile dño dicente. sine me nichil potestis facere. quandoquidē nra infirmitas cū moueē ad bona absq; largitore bonoꝝ in finē ducē ñ potest.

Qui nouit humane nature infirmitatē. hic ac cepit exp̃imentū diuine uirtutis. Et huiūmodi. p̃ta alia q̃dē ra corrigens. alia ū studens corrigere. ñ ꝛep̃nit umq̃. aliquē hominū. Nouit. ꝗ. sic cū uiuit. ⁊ multas uias ac q̃ūb̃ lubuit. ita potens ē ⁊ omnis uiuere q̃n uult. ⁊ maxime illos q̃ ꝑ illū certant ⁊ si q̃b̃dā iudicis. partes uias ñ lubit. Et ꝑ̃is q̃ūb̃ sic benigni ⁊ humani medici unūquēq; studentū sanat.

Iniuriaꝝ cessatione superba ꝛuinget. aut dum causē abscidunt. aut demonib̃ dolum operando discedentib̃.

Omne fere peccm̃ ꝑ̃ uoluntatē fit. ⁊ omnis ea uiteremptio. p malaꝝ sustinentiā ⁊ iustitiā. aut spontanee p penitentiā. aut p dispensatiuā illationē que p prouidentiā inducit.

Si ꝗ nos ipsos iudicaremus ñ utiq; iudicaremur. cū aū iudicamur a dño corripimur. ut ñ cū. m. d.